

Los Cuentos de Fin de Mes

EL NAVEGANT

El mar, — com per virtut d'un poder ocult— en aquells moments gairebé no es movia. Estava com encantat. El sol s'arrecerava darrera una carena de muntanyes molt propera, amb una lentitud i melancolia que desvetllava un viu desig de somniar. De somniar, però, despert, amb l'ànima i l'esperit alertes.

A ponent, el cel tenia un color roig intens que espargia en un radi molt considerable una gama d'ocres d'una bellesa corprenent i deliciosa. Un airet subtil, portava el ressò de bategar d'ales i cants d'ocells.

Uns pins pletòrics de vida i rics de saba nova i latent, escampaven arreu llur flaire resinosa i tendra. Tot esperonava a obrir els ulls de bat a bat i a escutar la naturalesa amb apassionament i curiositat il·limitada.

Fitant l'esguard per l'indret muntanyós es gaudia de l'imponderable espectacle del moment culminant de la transició entre el dia i el crepuscle vespertí. Al poc el cel quedà meravellósament estrellat, i els estels tenien una lluisor extraordinària. La nit d'una gran bellesa mítica, era la promesa d'un nou dia, plàcid, magnífic i serè també.

Sota el cel blau i pur... el Mar! Quiet, greu, sobri... i a l'ensem, ampli, luxós, clar i transparent. Espill on dintre una breu estona l'astre nocturn hi reflectiria la seva llum poderosa, deixant d'amunt l'aigua un reguerol bellugadís i enigmàtic.

Des d'aquell alt mirador es dominava un panorama ple-tòric de bellesa. Per a un esperit sensible aquells instants tenien un valor que escapava a tota mesura.

Amb els ulls, amb els llavis, es fruïa d'una gama de colors i sabors saturats de perfums tan agradables, que obrien fam d'avideses. La contemplació de la bellesa circumdant augmentava la capacitat de descobriment de valors ignots.

Tantes emocions produïren, indefectiblement un estat d'ànim especial i idoni per a fantasiejar. Tanta agitació interna tenia d'afectar pregonament el temperament de més bon tremp. En tals moments tot semblava que perdia el propi límit. La il·lusió es desbordava i forjava quimeres a desdir. Creacions imaginàries, — fruit d'un esperit accidentalment allucinat — provocaren el part d'un episodi versemblant.

La badia, — en l'hora capvespra — estava gairebé deserta. Solament s'hi veia navegar un petit vaixell amb les blanques veles hissades. Semblava volguer iniciar el més formós dels viatges. La vela major molt poc inflada i el floc flamejant, no permetia a la nau navegar amb la gràcia i lleugeresa que podia fer-ho, quan el vent bufava fort de «gregal o de «garbí». Eixia ja de la badia i començava a embestri la mar.

Al apropar-se més a l'indret que ens abrigava es feu perfectament visible la tripulació de la fantàstica nau. No estava convenientment amarinada. Un sol ésser hi havia al pont.

Un solitari vestit de blanc. Broncejada la seva pell. Segur que les moltes hores de navegar a ple sol i l'haver aquantat els vents de tota mena, havien produït aquell tò tan brú i bonic.

El sol començava a declinar. Poc després, s'inicià el període de l'ocultació de l'astre diürn. Simultàniament començà a desvetllarse un ventijol que de primer antuvi fou d'una sua-

vitat amanyagadora. En finalitzar un seguit d'alenades temorenques, bufà tot d'una un vent fort i ardit. Sense estropades, el vent empenyia la gràcil embarcació amb gran potència i mantenia les veles inflades a tota corda. En aquells moments els obencs xiularien de valent. El coratge del navegant podria posar-se a prova. Aquell vaixell en plena navegació, copitanejat per un místic del mar amb molta perícia, tenia una elegància rítmica i vaporosa com un ballet improvisat per fades.

Vaixell i veles es perderen en l'horitzó. Havia estat una delícia veure'l córrer veloç igual com si fos gasela perseguida en cursa d'amor.

Mentrestant, l'estat contemplatiu perdurava. Tot era meravellós i la imaginació forjava imatges i conceptes tan precisos, que semblava que tot era buid de fantasia. Però un record, colpint-me, digué que no.

Pell bruna i vestit de bany blanc. La figura molt bonica i de línia harmoniosa. Entonant perfectament amb la bellesa de la nau, del mar, del celatge i amb l'hora dolça i curulla d'emocions. Emotives, resplandents. Moments de sol·litud, però plens de suaus remors de paraules tendres, fidel exponent d'una latent adoració. Quanta bellesa natural a l'entorn, i quanta bellesa anímica en aquells éssers posseïts i dominats per les més veres i cordials sensacions...!

Quan l'emoció infla les veles de l'ànima, les ales invisibles del cor s'estenen i prenen volada fins els llavis, per traduir amb besades, ara suaus i adés roents, tota la passió que embolcalla l'esperit i domina el «jo» sensitiu de l'home.

Després d'un llarg i complex creuer arribar a port i en el temps previst és potestatiu de bon navegant. No perdre el nord de vista i seguir sempre el trajecte que mena vers el que és noble, sincer i pur. Així era i d'aquesta faisó havia estat sempre la ruta seguida per uns autèntics mariners en el constant navegar pel mar de la vida. D'una vida que si bé havia estat ignota, fou allisonadora i constructiva en grau superlatiu. En dies normals i plàcids, en hores de fortes i greus tempestes llurs vides seguien el camí trascendental i magnífic, que ho és quan es regit per Déu i viscut pels homes amb noblesa impertorbable.

Els estels brillaven i el seu tintil·leig etern omplia la celstia d'una claror argentada. Les onades que batien furioses contra el roquissar feien castells d'artifici de blanca escuma de formes variants i belles. El ressò del xoc de l'aigua contra els penya-segats emetia dissonàncies agradives. Eren frases sincopades d'un ritme gairebé ferèstec, però que donaven estructura i color a un tema etern; sempre renovat.

La poesia de la vida quan es sent i es viu a plena consciència, commou delitósament el cor i la imaginació i és aleshores quan la creació fictícia pren l'aspecte d'una realitat imponent. D'aquest caire de realitat, doncs, en sorgí un mot immortal. Després d'haver ancorat, com per a perpetuar uns esdeveniments històrics, varen quedar gravades de forma perenne, en una pedra, cada una de les lletres que expressaven la idea que havia motivat el nom de... «NAVEGANT!»

Beltina Danay